

“Gij hebt alleen gehoorzaamheid gevraagd”

Als ik het goed begrepen heb, zijn we hier bij elkaar ter voorbereiding van een bruiloft.

Dat zijn meestal vrolijke bijeenkomsten. Er worden herinneringen opgehaald en er wordt over nagedacht hoe we er zo'n mooi mogelijk feest van kunnen maken.

Laten we dan vooral niet zuchtend bij elkaar zijn. Maar verwonderd.

Er is een bruiloft op komst!

Een bruiloft die soms verder leek dan ooit. De bruid heeft de bruidegom wel op de proef gesteld... Maar het gáát er van komen. Dankzij het geduld, de doorzettingsvermogen, de ongelofelijke inzet van de bruidegom.

Ik heb het over onze Heer en Heiland, Jezus Christus.

Een bekend gezang zegt: “Om haar als bruid te werven kwam Hij ten hemel af.”

Het is God in de hemel die “toen Hij zag dat de mens ... zich volkomen rampzalig had gemaakt, hem in zijn wonderbare wijsheid en goedheid zelf is gaan zoeken, toen hij bevend voor Hem vluchtte”(art.17 NGB). - ‘Adam, waar ben je?’ - “God heeft hem getroost met de belofte hem zijn Zoon te geven”, zegt hetzelfde artikel.

De Zoon die zich gewillig heeft laten zenden. Om uit de in zonde gevallen mensheid allen die de Vader wilde verlossen, ook daadwerkelijk te verlossen en bijeen te brengen.

“Hier ben Ik, om uw wil te doen.”(Hebr.10:7)

Zó kwam de Zoon van God op aarde. Om in díe gezindheid zijn bruid te werven.

Ef.5: “Mannen, heb uw vrouw lief, zoals Christus de kerk heeft liefgehad en zich voor haar heeft prijsgegeven, om haar te heiligen, haar te reinigen met water en woorden en om haar in al haar luister bij zich te nemen, zodat ze zonder vlek of rimpel of iets dergelijks zal zijn, heilig en zuiver.”

Dáárnaar ging het verlangen van onze Heiland uit, toen Hij zei – weer in de woorden van Hebreëen 10 – “Hier ben Ik om uw wil te doen.”

Het zijn woorden uit Psalm 40: “Offers en gaven verlangt U niet, brand- en reinigingsoffers vraagt U niet. Nee, U hebt mijn oren voor U geopend en nu kan ik zeggen ‘Hier ben Ik, over Mij is in de boekrol geschreven.’ Uw wil te doen, mijn God, verlang Ik, diep in Mij koester Ik uw wet.”

Als Jezus toch niet zo ‘in elkaar had gezeten’, er zou nooit een kerk gekomen zijn.

Als Hij niet nog altijd van hetzelfde verlangen vervuld zou zijn, de kerk zou er al lang niet meer zijn. Maar nu mogen wij ons hier bezig houden, niet met een feestelijk jubileum, maar wel met een feestelijk onderwerp: de kerk. En dat vol verwachting: de bruiloft komt er aan!

Aan u en mij om er van harte aan mee te werken. Dat het zover komt.

Hoe? Door net als onze Here Jezus Christus gehoorzaam te zijn: “Hier ben ik, om uw wil, o God, te doen.” In het Gereformeerd Kerkboek is dat zó berijmd:

“Gij hebt alleen gehoorzaamheid gevraagd.”

Hoe staat het met die gehoorzaamheid? Ik kan niet voor anderen spreken. Mij is gevraagd iets te zeggen uit vrijgemaakte hoek.

Laat het eerst een woord van aanbidding zijn:

“Dank, mijn Heiland, voor uw lijden, voor uw bittere bange nood,
voor uw heilig biddend strijden, voor uw trouw tot in de dood.”

Dank voor Uw inzet en Uw doorzetten om uw bruid straks stralend voor de Vader te brengen.

Zonder vlek of rimpel of iets dergelijks: zonder scheuren, zonder barsten, gááf. Het tweede is een woord van verootmoediging: had het van ons moeten komen, de bruiloft zou er nooit komen. Wat zitten wij met ónze liefde, trouw, toewijding, met ónze gehoorzaamheid gedurig beneden de maat. Wat hebben we soms grote woorden gesproken, ook wel over het COGG, zonder dat wij mét u spraken. Grote woorden – ik heb dat nader uitgewerkt in mijn bijdrage in de jubileumbundel. Daar mag ik wel naar verwijzen.

Wat ik hier in de derde plaats nog graag wil zeggen is dit:

bij de Here Jezus treft ons telkens weer het verlangen om Vaders wil te doen.

“Diep in mijn hart koester Ik uw wet.” Dat stempelde heel zijn leven.

Wie zou er niet naar verlangen Hem daarin na te volgen? In zúlke gehoorzaamheid?

Het is dát verlangen, broeders en zusters, dat de vrijgemaakte kerken van meet aan heeft beziend in haar streven niet maar naar eenheid, maar voluit kerkelijke eenheid.

In de veertiger jaren van de vorige eeuw kwam er een kerkgenootschap bij dat er nooit had mogen zijn. Maar dat er noodgedwongen wél kwam!

Vanaf haar eerste synode heeft deze kerk, de GKv, die ‘nood’ erkend en beleden door niet te zeggen ‘en nu zijn wij het en niemand anders’, maar meteen de handen uit te steken naar andere gereformeerde belijders. Het heeft lang geduurd voor we elkaar beter gingen verstaan. We zijn er dankbaar voor dat het zover is gekomen. Maar wat duurde het lang, eer we bijv. als CGK en GKv echt bij elkaar over de vloer kwamen. En wat duurde het zeker in uw richting lang, tot 2002 op de synode van Zuidhorn. Waarom duurde dit nog langer? Waarom zijn we blij met het op gang gekomen gesprek, met een plek waar je elkaar als gereformeerden kunt ontmoeten, maar vinden we het tegelijk toch ook weer niet alles?

Juist omdat we gewoon gehoorzaam willen zijn. In alle bescheidenheid: gehóórzaam.

Daarom was en is ons veel gelegen aan echte *kerkelijke* eenheid. In de geest van Ef.4 en Fil.2.

Anders geformuleerd: ook al begrijpen we dat aan een goed huwelijk een goede huwelijksvoórbereiding vooraf moet gaan, we moeten niets hebben van eindeloze vrijages zonder uitzicht op een huwelijk.

Dáárom – bij alle waardering voor uw inspanningen – zeg ik niet zoals bij menig ander jubileum: nog vele jaren! Ik hoop dat we voor u aan een nieuw jubileum toe bent de dag van de bruiloft beleven.

Laten we de Geest erom bidden. Om vernieuwing naar het beeld van Christus. Te mogen zijn als Hij die bij zijn eerste komst in de wereld zei; “Hier ben Ik, om uw wil, o God, te doen.” Eenheid maak je niet. Eenheid is iets wat je biddend ontvangt.

Van Hem die het alleen maar kan geven:

“Kom, Schepper, Geest, woon in uw kerk,

schenk haar het heil van Christus’ werk,

stort hemelgaven in haar uit,

bereid haar toe als reine bruid.” (Gez.103:1 GKB)